

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (ötödik tanács)

2015. október 22.(*)

„Elzeteres döntéshozatal iránti kérelem – Héta – 2006/112/EK irányelv – 168. cikk – Levonási jog – A tárgyi eszközök beszerzése és elállítása után elzeteresen megfizetett adó levonása – Közvetlenül a nyilvánosság által térítésmentes használatra szánt rekreációs ösvény – Rekreációs ösvény adóköteles ügyletek megvalósításának eszközeként történő használata”

A C-126/14. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott elzeteres döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Lietuvos vyriausiosios administracinis teismas (legfelsőbb közigazgatási bíróság, Litvánia) a Bírósághoz 2014. március 17-én érkezett, 2014. február 18-i határozatával terjesztett el az elte

a „Sveda” UAB

és

a Valstybinė mokesčių inspekcija prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos

közt,

a Klaipėdos apskrities valstybinė mokesčių inspekcija

részvételével

folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (ötödik tanács),

tagjai: T. von Danwitz, a negyedik tanács elnöke, az ötödik tanács elnökeként eljárva, D. Šváby, A. Rosas, Juhász E. és C. Vajda (előadó) bírák,

tanácsnok: J. Kokott,

hivatalvezető: M. Aleksejev tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2015. február 4-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

- a litván kormány képviseletében D. Kriaušinis, R. Dzikovis és D. Stepanienis, meghatalmazotti minőségben,
- az Egyesült Királyság Kormánya képviseletében S. Brighthouse, J. Kraehling és M. Holt, meghatalmazotti minőségben, segítők: O. Thomas barrister,
- az Európai Bizottság képviseletében L. Lozano Palacios és A. Steiblyt, meghatalmazotti minőségben,

a f?tanácsnok indítványának a 2015. április 22?i tárgyaláson történt meghallgatását követ?en, meghozta a következ?

Ítéletet

1 Az el?zetes döntéshozatal iránti kérelem a közös hozzáadottértékadó?rendszer?l szóló, 2006. november 28?i 2006/112/EK tanácsi irányelv (HL L 347., 1. o.; a továbbiakban héairányelv) 168. cikkének értelmezésére vonatkozik.

2 E kérelmet a „Sveda” UAB (a továbbiakban: Sveda) és a Valstybin? mokes?i? inspekcija prie Lietuvos Respublikos finans? ministerijos (a Litván Köztársaság Pénzügyminisztériuma mellett m?köd? nemzeti adóhatóság, a továbbiakban: nemzeti adóhatóság) között, a Sveda által balti mitológiai rekreációs és felfedez?ösvény (a továbbiakban: rekreációs ösvény) létesítése keretében el?zetesen megfizetett hozzáadottérték?adó (héa) levonását elutasító határozat tárgyában folyamatban lév? jogvita keretében terjesztették el?.

Jogi háttér

Az uniós jog

3 A héairányelv 9. cikkének (1) bekezdése el?írja:

„»Adóalany« az a személy, aki bármely gazdasági tevékenységet bárhol önállóan végez, tekintet nélkül annak céljára és eredményére.

»Gazdasági tevékenység« a termel?k, a keresked?k, illetve a szolgáltatók valamennyi tevékenysége, beleértve a kitermel??ipari és mez?gazdasági tevékenységeket, valamint a szabadfoglalkozású vagy azzal egyenérték? tevékenységeket is. Gazdasági tevékenységnek min?sül különösen a materiális vagy immateriális javak tartós bevétel elérése érdekében történ? hasznosítása.”

4 Ezen irányelv 63. cikke el?írja:

„Az adóztatandó tényállás akkor valósul meg és az adófizetési kötelezettség abban az id?pontban keletkezik, amikor a termékértékesítés vagy a szolgáltatásnyújtás teljesítése megtörténik.”

5 Az említett irányelv 167. cikke a következ?képpen szól:

„Az adólevonás joga abban az id?pontban keletkezik, amikor a levonható adó megfizetési kötelezettsége keletkezik.”

6 Ugyanezen irányelv 168. cikke el?írja:

„Az adóalany, amennyiben a termékeket és szolgáltatásokat az adóköteles tevékenységének folytatása szerinti tagállamban adóköteles tevékenységéhez használja fel, jogosult az általa fizetend? adó összegéb?l levonni a következ? összegeket:

a) a részére más adóalany által teljesített vagy teljesítend? termékértékesítés vagy szolgáltatásnyújtás után az ebben a tagállamban fizetend? vagy megfizetett héát;

[...]”

7 A hozzáadottérték-adóról szóló, 2002. március 5-ii IX-751. sz. törvény 58. cikke (1) bekezdése 1. pontjának szövege a következő:

„A héaalany jogosult azon beszerezett és/vagy behozott termékek és/vagy szolgáltatások után elzetesen vagy a behozatalkor megfizetett héa levonására, amelyeket a héaalany az alábbi tevékenységek céljára kíván felhasználni:

1) héaköteles termékértékesítések és/vagy szolgáltatásnyújtások”.

Az alapeljárás és az elzetes döntéshozatalra elterjesztett kérdés

8 A Sveda UAB nyereségszerzésre irányuló céllal működő jogi személy, amely a következő tevékenységekben vesz részt: szálláshelyszolgáltatás; vendéglátás; szakmai kiállítások, konferenciák és szabadidős tevékenységek szervezése, valamint mérnöki tevékenység és az e tevékenységekhez kapcsolódó tanácsadás.

9 2012. március 2-án a Sveda támogatási megállapodást kötött a Mezőgazdasági Minisztérium mellett működő Nemzeti Kifizető Hatósággal (Nacionalinė mokėjimo agentūra prie Žemės ūkio ministerijos). E megállapodás szerint a Sveda vállalta, hogy megvalósítja a „balti mitológiai rekreációs és (tan)ösvény” című projektet, valamint a nyilvánosság számára térítésmentes hozzáférést biztosít ahhoz. E hatóság vállalta, hogy megtéríti e projekt megvalósítási költségeinek legfeljebb 90%-ig terjedő részét, a fennmaradó végrehajtási kiadások pedig a Svedát terhelik.

10 A Sveda levonta az egyes tárgyi eszközök beszerzése és elállítása után megfizetett héát az érintett rekreációs ösvény megvalósításának munkálatai keretében, és a 2012. június hónap vonatkozásában héabevallást készített, amelyben az elzetesen megfizetett adót levonható adóként tüntette fel. A Sveda kérelmet nyújtott be a szóban forgó héaösszegek visszafizetése iránt a Klaipėda régió nemzeti adóhatóságához (Klaipėdos apskrities valstybinė mokesčių inspekcija), amely azonban úgy ítélte meg, hogy nem igazolt e visszatérítés, mivel nem bizonyított, hogy a megszerzett termékeket és szolgáltatásokat héaköteles tevékenység végzéséhez kívánták felhasználni. Ennek alapján a Klaipėda régió nemzeti adóhatósága 2012. augusztus 24-én elutasította ezen összegek levonását.

11 A Sveda a Vilniaus apygardos administracinis teismashoz (vilnisi regionális közigazgatási bíróság) fordult, az e levonást elutasító határozat hatályon kívül helyezése iránti keresettel. E bíróság e keresetet mint megalapozatlant elutasította.

12 A Sveda ekkor fellebbezett a Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (legfelsőbb közigazgatási bíróság) előtt.

13 Amennyiben a kérdést elterjesztő bíróság szerint a Sveda azzal a szándékkal teljesítette az érintett beruházási kiadásokat, hogy a jövőben gazdasági tevékenységeket folytasson, a kérdést elterjesztő bíróságnak kétségei vannak az elzetesen megfizetett héa levonhatóságát illetően. A kérdést elterjesztő bíróság e tekintetben vizsgálja a megvalósított munkálatokhoz kapcsolódó kiadások és a Sveda által tervezett gazdasági tevékenységek közötti közvetlen és azonnali kapcsolat fennállását, mivel a rekreációs ösvényt a nyilvánosság által térítésmentesen történő közvetlen használatra szánják.

14 E körülmények között a Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (legfelsőbb közigazgatási bíróság) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és elzetes döntéshozatal

céljából a következő kérdést terjeszti a Bíróság elé:

„Úgy kell-e értelmezni a [héairányelv] 168. cikkét, hogy az feljogosítja az adóalanyt a szóban forgó ügyben szereplőkhöz hasonló, olyan gazdasági célokra szánt tárgyi eszközök elállítása vagy beszerzése után fizetett héra levonására, i. amelyeket közvetlenül a nyilvánosság általi térítésmentes igénybevételre szántak, de ii. amelyek olyan eszközöknek tekinthetők, amelyek célja a nyilvánosság olyan helyre vonzása, ahol az adóalany gazdasági tevékenység végzése közben termékértékesítést és/vagy szolgáltatásnyújtást tervez?”

Az elzeteres döntéshozatalra elterjesztett kérdés?

15 Kérdésével a kérdést elterjeszt bíróság lényegében arra vár választ, hogy a héairányelv 168. cikkét úgy kell-e értelmezni, hogy az alapügyben szereplő körülményekhez hasonló körülmények között feljogosítja az adóalanyt a vidéki és a rekreációs turizmussal összefüggő tervezett gazdasági tevékenységhez kapcsolódó tárgyi eszközök beszerzése és elállítása után elzeteresen megfizetett héra levonására, amely eszközöket egyrészt a nyilvánosság általi térítésmentes igénybevételre szántak, másrészt pedig adóköteles ügyletek megvalósításának eszközei lehetnek.

16 E kérdés megválaszolásához elzeteresen emlékeztetni kell arra, hogy a héairányelv 168. cikkének a) pontjában foglalt adólevonási jog a héra mechanizmusának szerves részét képezi, és f?szabály szerint nem korlátozható. E jog nevezetesen a teljesített ügyleteket terhel? elzeteresen felszámított adó teljes összege tekintetében azonnal érvényesül (lásd ebben az értelemben: SKF?ítélet, C?29/08, EU:C:2009:665, 55. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

17 A levonási rendszer célja ugyanis az, hogy a vállalkozót a bármely gazdasági tevékenysége során felmerül?, esedékes vagy megfizetett héra terhe alól teljes egészében mentesítse. A közös héarendszer tehát biztosítani kívánja minden gazdasági tevékenység adóterhét illet?en a tökéletes semlegességet, bármi legyen is e tevékenységek célja vagy eredménye, feltéve hogy e tevékenységek maguk f?szabály szerint héakötelesek (lásd különösen: Eon Aset Menidjmont ítélet, C?118/11, EU:C:2012:97, 43. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

18 A héairányelv 168. cikkéb?l következik, hogy amennyiben az adóalany – e min?ségében eljárva – az eszközt az adózott tevékenységéhez használja, jogosult az ilyen eszközre vonatkozóan esedékes vagy megfizetett héra levonására (lásd különösen: Klub?ítélet, C?153/11, EU:C:2012:163, 36. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

19 Ami el?ször is azon kérdést illeti, hogy a Sveda adóalany min?ségben, azaz a héairányelv 9. cikke (1) bekezdésének második albekezdése szerinti gazdasági tevékenysége érdekében járt-e el a rekreációs ösvény kialakításakor, emlékeztetni kell arra, hogy a termékek és a szolgáltatások megszerezhet?k adóalany min?ségben eljáró személy e rendelkezés szerinti gazdasági tevékenységéhez, akkor is, ha azok nem azonnal a gazdasági tevékenység céljára kerülnek felhasználásra (lásd ebben az értelemben: Lennartz?ítélet, C?97/90, EU:C:1991:315, 14. pont).

20 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint aki azon, objektív tényez?kkel alátámasztott szándékkal teljesít beruházási kiadásokat, hogy a héairányelv 9. cikkének (1) bekezdése értelmében vett gazdasági tevékenységet gyakoroljon, adóalanynak kell tekinteni. Ilyen min?ségében eljárva tehát az adóalany ezen irányelv 167. és azt követ? cikkeinek értelmében jogosult az általa megvalósítani tervezett és a levonáshoz való jogot keletkeztet? ügyletek szükségletei tekintetében végzett beruházások költségei után fizetend? vagy megfizetett héra levonására (lásd ebben az értelemben: Gran Via Moine?ti ítélet, C?257/11, EU:C:2012:759, 27. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). A héairányelv 63. és 167. cikkének

megfelelően e levonási jog abban az időpontban keletkezik, amikor a levonható adó megfizetési kötelezettsége keletkezik, azaz a termékértékesítéskor (Klub-ítélet, C-153/11, EU:C:2012:163, 36. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

21 Annak kérdése, hogy az adóalany e minőségében eljárva szerezte-e meg az eszközt, tehát a héairányelv 9. cikkének értelmében a gazdasági tevékenységei érdekében, ténybeli kérdés, amelyet az ügy valamennyi adatára figyelemmel kell értékelni, amelyek közé tartozik az érintett eszköz jellege, valamint a megszerzése és az adóalany gazdasági tevékenysége céljából történő felhasználása között eltelt idő (lásd ebben az értelemben különösen: Klub-ítélet, C-153/11, EU:C:2012:163, 40. és 41. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). A kérdést előterjesztő bíróság feladata ennek megítélése.

22 A jelen esetben a kérdést előterjesztő bíróság az alapügyben szóban forgó tárgyi eszközökhöz kapcsolódó kiadásokat akként írja le, mint amelyeket véglegesen a Sveda által tervezett gazdasági tevékenységek folytatására szántak. E bíróságnak az előterjesztett iratok objektív tényezőire támaszkodó megállapításai szerint, az érintett rekreációs ösvény tekinthető olyan eszköznek, amely célja a nyilvánosságnak, számukra ajándéktárgyak, ételek és italok értékesítése, valamint díjköteles szórakoztató látványosságokhoz és fürdőkhöz való hozzáférés lehetőségének nyújtása révén termékek értékesítése és szolgáltatások nyújtása érdekében történő odavonzása.

23 Így az említett megállapításokból levonhatónak tűnik, hogy a Sveda az érintett tárgyi eszközöket azzal az objektív tényezővel alátámasztott szándékkal szerezte be vagy állította elő, hogy gazdasági tevékenységet folytasson, és következésképpen a héairányelv 9. cikkének (1) bekezdése értelmében adóalanyi minőségben járt elő.

24 E megállapítást nem kérdőjelezi meg az olasz kormány által megállapított azon körülmény, amely szerint e tárgyi eszközöket az érintett támogatási megállapodás szerint térítésmentesen kell a nyilvánosság rendelkezésére bocsátani a beszerzésüket követő öt évig, és így azok nem használhatók ugyanezen időszakban a Sveda gazdasági tevékenységeinek keretében.

25 Ugyanis az a tény, hogy egy ilyen támogatási megállapodás nem teszi lehetővé az említett időszak során az alapügyben szóban forgó rekreációs ösvény díjazás ellenében történő rendelkezésre bocsátását, nem akadályozza meg a Svedát a jelen ítélet 22. pontjában említett gazdasági tevékenységeinek folytatásában. Pontosabban, a kérdést előterjesztő bíróság szerint megállapítható, hogy e rekreációs ösvény célja a látogatók odavonzása és a Sveda által kínált héaköteles termékek és szolgáltatások vásárlására ösztönzés. Egyébiránt, amint az az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból kitűnik, a Sveda – amely egy nyereségszerzésre irányuló jogi személy – által az említett rekreációs ösvény létrehozása érdekében viselt beruházási kiadásokat, legalábbis részben fedezik a tervezett gazdasági tevékenysége keretében végzett termékértékesítésből és a szolgáltatásnyújtásból származó jövedelmek.

26 Ami másodszor azon kérdést illeti, hogy az alapügyben szóban forgó tárgyi eszközöket a Sveda a héairányelv 168. cikke szerinti adóköteles ügyletekhez használja-e fel, a kérdést előterjesztő bíróság megállapításaiból következik, hogy e tárgyi eszközök beszerzését vagy előállítását közvetlenül a nyilvánosság által térítésmentesen történő használatra szánták, ugyanakkor ezzel egyidejűleg az adóalany által adóköteles ügyletek későbbi teljesítésének célját is szolgálják.

27 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a konkrét beszerzési ügyletnek főszabály szerint közvetlen és azonnali kapcsolatban kell állnia a hűa levonására jogosító értékesítési ügylettel vagy ügyletekkel ahhoz, hogy az adóalany jogosult legyen a hűa levonására, és a levonás mértéke megállapítható legyen. A beszerzett termékeket és az igénybe vett szolgáltatásokat terhelő hűa

levonásának joga ezért azzal a feltétellel gyakorolható, hogy a beszerzés vagy az igénybevétel érdekében felmerült költségek az adólevonásra jogosító, más részére végzett adóköteles tevékenységek árának alkotóelemét képezik (lásd különösen: SKF-ítélet, C-29/08, EU:C:2009:665, 57. pont).

28 Mindazonáltal amint azt a főtanácsnok az indítványa 33. és 34. pontjában megállapította, hogy a Bíróság elismerte, hogy az adóalany azonban akkor is jogosult a héalevonásra, ha nem áll fenn közvetlen és azonnali kapcsolat a konkrét beszerzési ügylet és a levonásra jogosító értékesítési ügylet vagy ügyletek között, amennyiben az igénybe vett szolgáltatások ezen adóalany általános kiadásainak részét képezik, és mint ilyenek, az adóalany termékei vagy szolgáltatásai árának alkotóelemei. Az ilyen szolgáltatások ugyanis közvetlen és azonnali kapcsolatban állnak az adóalany gazdasági tevékenységének egészével (lásd ebben az értelemben: Investrand-ítélet, C-435/05, EU:C:2007:87, 24. pont; SKF-ítélet, C-29/08, EU:C:2009:665, 58. pont).

29 A Bíróság ítélkezési gyakorlatából kitűnik, hogy a közvetlen kapcsolat követelményének az alkalmazása keretében, amely az adóhatóságok és a nemzeti bíróságok feladata, ez utóbbiaknak kell figyelembe venniük az összes olyan körülményt, amelyek között az érintett ügyleteket lebonyolítják, és csak azon ügyleteket kell figyelembe venniük, amelyek objektíve kapcsolódnak az adóalany adóköteles tevékenységéhez. Az ilyen kapcsolat fennállását a szóban forgó ügylet objektív tartalmára tekintettel kell megítélni (lásd ebben az értelemben: Becker-ítélet, C-104/12, EU:C:2013:99, 22., 23. és 33. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

30 A kérdést előterjesztő bíróság megállapításaiból következik, hogy az alapügyben a Sveda által az alapügyben szóban forgó rekreációs ösvény kialakítási munkálatai címén teljesített kiadások az általa tervezett gazdasági tevékenysége keretében nyújtott termékek és szolgáltatások árának részét kell hogy képezzék.

31 Márpedig a kérdést előterjesztő bíróságnak kétségei merültek fel beszerzési ügyletek és a Sveda által tervezett gazdasági tevékenységek összessége közötti közvetlen és azonnali kapcsolat fennállását illetően, mivel az érintett tárgyi eszközöket a nyilvánosság általi térítésmentes, közvetlen használatra e szánták.

32 E tekintetben kitűnik a Bíróság ítélkezési gyakorlatából, hogy ha az adóalany által beszerzett termékeket és igénybe vett szolgáltatásokat adómentes vagy a hēa hatálya alá nem tartozó tevékenységre használják, nem kerül sor sem a fizetendő adó felszámítására, sem az előzetesen felszámított adó levonására (Eon Aset Menidjunt ítélet, C-118/11, EU:C:2012:97, 44. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). E két esetben megszakad ugyanis a beszerzési kiadások és az adóalany által ezt követően megvalósított gazdasági tevékenységek közötti közvetlen és azonnali kapcsolat.

33 Márpedig egyrészt az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból nem következik, hogy az alapügyben szóban forgó rekreációs ösvény nyilvánosság számára történő rendelkezésre bocsátása a hēairányelvben foglalt bármely adómentesség alá is tartozna. Másrészt, amint az a jelen ítélet 23. pontjából kitűnik, a Sveda által ezen ösvény kialakításához teljesített kiadások az adóalany által tervezett gazdasági tevékenységhez kapcsolhatók, és nincsenek összefüggésben a hēa hatályán kívül eső tevékenységekkel.

34 Ennélfogva a tárgyi eszközök térítésmentes azonnali használata az alapügyben szereplő körülmények között nem kérdőjelezi meg a beszerzési és az adólevonásra jogosító értékesítési ügyletek vagy az adóalany gazdasági tevékenységeinek összessége közötti azonnali és közvetlen kapcsolatot, és így e használat nem befolyásolja a héalevonási jog fennállását.

35 Így úgy tűnik, hogy azonnali és közvetlen kapcsolat áll fenn a Sveda által teljesített kiadások és az általa tervezett gazdasági tevékenységek összessége között, aminek vizsgálata azonban a kérdést elterjesztő bíróság feladata.

36 Egyébiránt a levonások jogszerűsítési időszakai önmagukban nem befolyásolják a héalevonáshoz való jog keletkezését (lásd ebben az értelemben: Lennartz-ítélet, C-97/90, EU:C:1991:315, 8. és 20. pont), amelyet a jelen ítélet 20. pontjában felidézett ítélkezési gyakorlat szerint kizárólag az érdekeltnek az érintett termék beszerzésekor fennálló minősége határoz meg. Ez érvényes az adóalany által visszatérítendő elzetesen megfizetett adó sérelme nélkül akkor is, ha ezt követően kitűnik, hogy a beszerzett vagy előállított tárgyi eszközt nem a gazdasági tevékenységhez használták fel.

37 A fenti megfontolások összességére tekintettel azt kell válaszolni az elterjesztett kérdésre, hogy a héairányelv 168. cikkét úgy kell értelmezni, hogy az alapügyben szereplő körülményekhez hasonló körülmények között feljogosítja az adóalanyt a vidéki és a rekreációs turizmussal összefüggő tervezett gazdasági tevékenységhez kapcsolódó tárgyi eszközök beszerzése és előállítása után elzetesen megfizetett haa levonására, amely eszközöket egyrészt a nyilvánosság általi térítésmentes igénybevételre szántak, másrészt pedig adóköteles ügyletek megvalósításának eszközei lehetnek, ha bizonyított beszerzési ügyletekhez kapcsolódó kiadások és az adólevonásra jogosító egy vagy több értékesítési ügylet vagy az adóalany gazdasági tevékenységeinek összessége közötti azonnali és közvetlen kapcsolat, aminek objektív tényezők alapján történő vizsgálata a kérdést elterjesztő bíróság feladata.

A költségekről

38 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést elterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (ötödik tanács) a következőképpen határozott:

A közös hozzáadottértékadórendszerrel szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv 168. cikkét úgy kell értelmezni, hogy az alapügyben szereplő körülményekhez hasonló körülmények között feljogosítja az adóalanyt a vidéki és a rekreációs turizmussal összefüggő tervezett gazdasági tevékenységhez kapcsolódó tárgyi eszközök beszerzése és előállítása után elzetesen megfizetett hozzáadottértékadó levonására, amely eszközöket egyrészt a nyilvánosság általi térítésmentes igénybevételre szántak, másrészt pedig adóköteles ügyletek megvalósításának eszközei lehetnek, ha bizonyított a beszerzési ügyletekhez kapcsolódó kiadások és az adólevonásra jogosító egy vagy több értékesítési ügylet vagy az adóalany gazdasági tevékenységeinek összessége közötti azonnali és közvetlen kapcsolat, aminek objektív tényezők alapján történő vizsgálata a kérdést elterjesztő bíróság feladata.

Aláírások

* Az eljárás nyelve: litván.